

Da Udkastets § 12 tilkendegiver, at der ogsaa udenfor de af § 11 omfattede Tilfælde paahviler Kommissionæren en Undersøgelingspligt, er ogsaa denne sidste Ændring uden materiel Betydning, og idet den bidrager til at fjerne Muligheden for den omtalte Misforstaaelse, har man fundet ogsaa i saa Henseende at burde imødekomme Lagrådets Henstilling.

§ 15.

Som det vil ses, bestaar den foreslaaede Ændring deri, at Ordene „uden Føje at afvige fra Kommittentens Forskrifter eller iøvrigt at handle i Strid med hans Interesse“ ere strøgne. Overfor Udkastets § 15 er af Lagrådet gjort gældende, at den kun giver Kommittenten Ret til at afvise den af Kommissionæren i Strid med de ham givne Forskrifter indgaaede Aftale, naar Kommittentens Interesser herved er væsentligt tilsidesatte. Efter Lagrådets Formening maa Kommittenten altid kunne afvise den Aftale, som Kommissionæren ubeføjet har indgaaet i Strid med de ham givne Forskrifter, og i Overensstemmelse hermed ønskes § 15 ændret. At imødekomme dette Ønske ved Optagelse af en Udtalelse om, at Kommittenten altid kan afvise Aftale, som Kommissionæren ubeføjet har indgaaet i Strid med de ham givne Forskrifter, fandtes dog betænkeligt; jævnlige betegnes vistnok som Forskrifter fra Kommittent til Kommissionær ogsaa Tilkendegivelser, som ikke have en saadan imperativ Karakter, at enhver ubeføjet Afvigelse fra den kan give Kommittenten Afvisningsbeføjelse. Paa den anden Side maa det maaske nok erkendes, at Udkastets Affattelse kan opfattes som en Underkendelse af den Betydning, der maa tillægges Forskrifter, som indeholde en afgørende Grænsebestemmelse for, hvad Kommittenten maa foretage. Ændringsforslaget gaar derfor ud paa at udelukke enhver Misforstaaelse ved ganske at undgaa at nævne Tilsidesættelse af Forskrifter som Eksempel paa Pligtforsømmelse.

§ 22.

De Krav, der kunne tilkomme Kommissionæren som Køber, og som altsaa bør tilkomme Kommittenten, uanset at denne har undladt behørig Reklamation efter § 22, kunne ikke alle korrekt betegnes som Erstatningskrav; denne Betegnelse passer saaledes f. Eks. ikke for Køberens Ret til Afslag i Købesummen ifølge Lov om Køb §§ 42 og 43. I Erkendelse heraf ere alle tre Kommissioner enige om, at en videre Affattelsesmaade af Slutningsbestemmelsen i § 22 forsaavidt er ønskelig, og stille dertil sigtende Ændringsforslag.

§ 26.

Med Hensyn til Henvisningen i denne Paragraf til Lov om Køb §§ 55 og 56 har Lagrådet udtalt, at Henvisningen ogsaa burde omfatte denne Lovs § 57. I Kommissionen har der ikke været nogen Tvivl om sidstnævnte Paragrafs analogiske Anvendelighed paa Kommissionsforholdet, og man har altsaa ikke haft nogen Betænkelighed ved at følge Lagrådets Ønske. Men følges dette, bør for Sammenhængens Skyld og for at udelukke Modsætningslutninger tillige en Henvisning til § 58 optages. Ændringsforslaget gaar altsaa ud paa, at Henvisningen til Loven om Køb udvides, saaledes at den omfatter §§ 55—58, og idet Indholdet af § 26 herefter kommer til at strække sig ud over Forholdet til det indkøbte Gods, gaar Ændringsforslaget tillige ud paa, at Ordene „med Hensyn til Godset“ og „om Køberen“ udgaa.

§ 32.

Den Kommissionæren ifølge § 31 tilkommende Panteret i Kommissionsgodset tilkommer i Følge Udkastet Handelskommissionæren ikke blot for Fordringer i Anledning af det givne Hverv men ogsaa for andre Fordringer, forsaavidt Kommittenten er Handlende, og Fordringen grunder sig paa en Retshandel, som er indgaaet mellem ham og Kommissionæren i eller for deres Bedrift. Lagrådet har fundet denne Bestemmelse for vidtgaaende, og fra svensk Side fandtes en Indskrænkning af Reglen